

## Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 37 2020, nummers 766 – 780 vrijdag 9 oktober 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email [redactieJnB@rechtspraak.nl](mailto:redactieJnB@rechtspraak.nl)  
Telefoon 088 361 1020  
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

### Inhoud

#### In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

**onderwerpen:** (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Omgevingsrecht .....	3
Wabo .....	3
Planschade.....	5
Natuurbescherming.....	6
Ambtenarenrecht.....	9
Bijstand .....	11
Bestuursrecht overig.....	12
APV.....	12

#### Disclaimer

*De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.*



Rijkswet op het Nederlanderschap .....	13
Wet openbaarheid van bestuur .....	14
Vreemdelingenrecht.....	15
MVV .....	15
Asiel.....	16
Richtlijnen en verordeningen .....	18

## Omgevingsrecht

### Wabo

**JnB2020, 766**

**MK ABRS, 07-10-2020, 201909132/1/R4**

college van burgemeester en wethouders van Bernheze, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

Parkeernormennota gemeente Bernheze 3.1

**WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VOORSCHRIFT. RELATIVITEITSVEREISTE. PARKEERHINDER. PARKEERNORM. In dit geval zijn, rekening houdend met dubbelgebruik, 8,5 parkeerplaatsen op eigen terrein nodig. Het bouwplan voorziet in 11 parkeerplaatsen op eigen terrein en voldoet daarmee aan de normen.**

[...] Omgevingsvergunning [...] bouwen van een kantoor met vier appartementen [...].

3. [...] in deze procedure [is] alleen nog de vraag aan de orde of het dubbelgebruik van de parkeerplaatsen op het perceel voldoende is gewaarborgd. [...]

[...] 4. Traject Heesch B.V. stelt zich op het standpunt dat [appellant] zich niet kan beroepen op de parkeerregels van de Parkeernormennota gemeente Bernheze, omdat die niet zien op de bescherming van zijn belangen.

[...] 4.2. De parkeerregels strekken ertoe te waarborgen dat voor een bouwplan voldoende parkeerplaatsen aanwezig zijn om zo parkeeroverlast in de directe omgeving van het perceel waarop het bouwplan is voorzien te voorkomen. [appellant] beoogt met zijn beroep een verslechtering van de parkeersituatie in de omgeving van zijn woning te voorkomen. Ongeacht of hij voldoende parkeergelegenheid op eigen terrein heeft, kan hij hinder ondervinden van een eventueel tekort aan openbare parkeerplaatsen in de omgeving van zijn woning als gevolg van het bouwplan. Er kan daarom niet worden geoordeeld dat de parkeerregels kennelijk niet strekken tot bescherming van zijn belangen. [...]

5.1. Op grond van artikel 3.1 van de Parkeernormennota mag worden uitgegaan van dubbelgebruik, onder de voorwaarde dat dubbelgebruik ook daadwerkelijk mogelijk is.

5.2. In voorschrift 20 heeft het college de vergunninghouder verplicht ervoor zorg te dragen dat alle parkeerplaatsen voor alle bewoners en gebruikers gelijkmatig toegankelijk zijn. De openbare toegankelijkheid van de parkeerplaatsen is door middel van een kwalitatieve verplichting in een notariële akte van 28 oktober 2019 vastgelegd. [...]

5.3. Anders dan waarvan [appellant] lijkt uit te gaan, hoeven de parkeerplaatsen slechts beschikbaar te zijn voor de bewoners en gebruikers van het perceel en hun gasten en dus niet voor andere derden. De parkeerplaatsen hoeven alleen maar te voorzien in de parkeerbehoefte die ontstaat door de realisering van het bouwplan, en dat is de parkeerbehoefte van de bewoners, gebruikers en hun gasten. De aanwezigheid van een poort verhindert het gebruik van de parkeerplaatsen door de bewoners en gebruikers van het perceel en hun gasten niet.

[...] 5.5. [...] Rekening houdend met dubbelgebruik, zijn 8,5 parkeerplaatsen op eigen terrein nodig. Het bouwplan voorziet in 11 parkeerplaatsen op eigen terrein en voldoet daarmee aan de normen. [...].

6. Voor zover [appellant] betoogt dat voorschrift 20 van de omgevingsvergunning niet handhaafbaar is, faalt dit betoog. In voorschrift 20 is bepaald dat de naleving van het voorschrift wordt gewaarborgd door het vestigen van een kwalitatieve verplichting. Hiermee is verzekerd dat dubbelgebruik van parkeerplaatsen door de bewoners en gebruikers van het perceel en hun gasten daadwerkelijk mogelijk is. Er is daarom geen aanleiding voor het oordeel dat dit voorschrift niet kan worden gehandhaafd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2381](#)

### **JnB2020, 767**

#### **MK ABRS, 07-10-2020, 201904799/1/R3**

college van burgemeester en wethouders van Aa en Hunze.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

**WABO. Weigering omgevingsvergunning voor gebruik woning als zorgboerderij. Strijd met woonbestemming. Onvoldoende onderzoek is gedaan naar de belasting van het aangevraagde gebruik op het woon- en leefklimaat. Het college heeft het vertrouwen gewekt dat het een omgevingsvergunning voor het aangevraagde gebruik zou verlenen.**

[...] [weigering] omgevingsvergunning [...] voor het gebruik van de woning [...] als woonlocatie voor een woongroep van maximaal vijf kinderen.

[...] 5.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 2 oktober 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1348](#) verdragen, naast zelfstandige bewoning door een gezin, ook minder traditionele woonvormen zich met een woonbestemming indien het gaat om nagenoeg zelfstandige bewoning.

In dit geval vereist de bestemming dat sprake is van een afzonderlijk huishouden. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 2 oktober 2013 ook heeft overwogen, is voor de vraag of een minder traditionele vorm van bewoning met een huishouden op één lijn kan worden gesteld in ieder geval van belang of de bewoning bestendig is en of een zekere onderlinge verbondenheid tussen de bewoners bestaat.

[...] 5.5. De kinderen verblijven in en om het woongebouw met begeleiding die de gehele dag wordt geboden. De Afdeling is van oordeel dat, gelet op de leeftijd en de mate van toezicht en begeleiding van de kinderen, niet kan worden gesproken van nagenoeg zelfstandige bewoning die past binnen de bestemming "Woondoeleinden 1". Naar het oordeel van de Afdeling is sprake van bewoning met een overwegend verzorgend karakter. Het college heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat deze woonvorm zich niet verdraagt met de woonbestemming [...]

[...] 7.3. Het college heeft bij de besluitvorming betrokken dat er een toename in verkeersdruk zou zijn die niet zonder meer passend is in de rustige woonwijk. Het college heeft echter, zoals het ter zitting heeft erkend, geen onderzoek verricht naar het aantal verkeersbewegingen dat het aangevraagde gebruik met zich brengt. Het heeft bij de beoordeling ook niet betrokken dat op het perceel een beroep of bedrijf aan huis is

toegestaan, wat ook verkeersbewegingen, van personenauto's of busjes, kan meebrengen. De rechtbank is hier ten onrechte aan voorbij gegaan.

7.4. Het college heeft ook het gedrag van de kinderen en de effecten daarvan op de omgeving betrokken bij de besluitvorming. Zoals de rechtbank heeft overwogen, zal als gevolg van de beperkingen van de kinderen die op het perceel verblijven, mogelijk eerder dan bij andere kinderen sprake zijn van enig ongericht, onbeheerst en/of ongeremd gedrag. Het toezicht en de begeleiding van de kinderen kan als gevolg daarvan intensief zijn. Dit kan van invloed zijn op de belasting van het woon- en leefklimaat. Het college kan dit daarom bij de besluitvorming of het van het bestemmingsplan wil afwijken betrekken. De rechtbank heeft evenwel niet onderkend dat het college ook hiernaar geen onderzoek heeft gedaan. De Afdeling leidt uit het besluit af dat het college alleen is uitgegaan van wat omwonenden daarover hebben gesteld. [...] [...] 8.4. De Afdeling is van oordeel dat Zorg Anders aannemelijk heeft gemaakt dat in de brief van 27 september 2017 door het college uitlatingen zijn gedaan waaruit zij in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat het college bereid was het door haar gewenste gebruik van het perceel mogelijk te maken door van het bestemmingsplan af te wijken. Deze uitlatingen zijn aan te merken als een toezegging de vergunning in beginsel te verlenen, tenzij nadien relevante nieuwe feiten bekend zouden worden of zich nieuwe omstandigheden zouden voordoen. In de brief van 27 september 2017 staat dat het college onder voorwaarden bereid is medewerking te verlenen aan het huisvesten van ten hoogste vijf kinderen met een lichtverstandelijke beperking op het perceel. Op zichzelf kan een clause over te vervullen voorwaarden afbreuk doen aan de hardheid van de toezegging. De omstandigheid dat in de brief niet zonder voorbehoud staat dat aan de voorwaarden wordt voldaan, vindt de Afdeling echter in dit geval geen reden om de toezegging beperkt op te vatten in die zin dat Zorg Anders aan die toezegging geen verwachtingen mocht ontleen, omdat het college op het moment van het doen van de toezegging op de hoogte was van het gebruik dat Zorg Anders van het perceel maakte en van de bezwaren die daartegen bij omwonenden bestonden. Het perceel werd immers al door Zorg Anders gebruikt en in de brief van Zorg Anders van 23 juni 2017 waren de activiteiten op het perceel beschreven. Ook in het handhavingsverzoek van omwonenden van 26 juni 2017 stond welk gebruik van het perceel werd gemaakt. Het gebruik is na de brief van 27 september 2017 niet gewijzigd. 8.5. Dit betekent dat het college bij Zorg Anders het vertrouwen heeft gewekt dat het in afwijking van het bestemmingsplan een omgevingsvergunning voor het aangevraagde gebruik zou verlenen. Dit heeft de rechtbank niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2385](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Planschade

**JnB2020, 768**

**MK ABRS, 07-10-2020, 201903186/1/A2**

college van burgemeester en wethouders van Stichtse Vecht.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

**PLANSCHADE. VOORZIENBAARHEID. In dit geval is met de enkele verwijzing naar een persbericht niet aannemelijk gemaakt dat (het ontwerp van) de structuurschets openbaar is gemaakt. Het college heeft onvoldoende gemotiveerd dat een deel van de door betrokkene gestelde schade voor haar ten tijde van de investeringsbeslissing voorzienbaar was.**

[...] 1. Het geschil tussen partijen gaat over de hoogte van de toegekende tegemoetkomingen in planschade.

[...] 14.2. In het advies van de SAOZ is een kopie van een persbericht over de structuurschets opgenomen. In dat persbericht is vermeld dat de structuurschets van 23 november 1992 tot en met 31 december 1992 voor een ieder ter inzage ligt bij de sector Grondgebied van de gemeente Loenen. Volgens de SAOZ is met dit persbericht voldoende aannemelijk gemaakt dat de structuurschets door middel van terinzagelegging openbaar is gemaakt.

14.3. Naar het oordeel van de Afdeling is met de enkele verwijzing naar dit persbericht niet aannemelijk gemaakt dat (het ontwerp van) de structuurschets openbaar is gemaakt.

14.4. Bij brief van 27 maart 2020 is het college gevraagd om inlichtingen te geven over de wijze waarop de gestelde openbaarmaking van (het ontwerp van) de structuurschets is geschied, wanneer de openbaarmaking heeft plaatsgevonden en wat de precieze inhoud ervan was. Verder is het college gevraagd om aannemelijk te maken dat in dit geval sprake is van een bekendmaking van (het ontwerp van) de structuurschets die rechtvaardigt dat ervan wordt uitgegaan dat een redelijk denkend en handelend koper ten tijde van de investeringsbeslissing kennis kon nemen van (het ontwerp van) de structuurschets, door onderzoek te doen in openbare bronnen, waarvan redelijkerwijs valt te verwachten dat een eventueel concreet beleidsvoornemen daarin gepubliceerd is. Het college heeft niet binnen de daarvoor gestelde termijn gereageerd op deze brief.

14.5. Het college heeft, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk gemaakt dat (het ontwerp van) de structuurschets openbaar is gemaakt. Dat betekent dat het college in het besluit van 20 maart 2018, gelezen in samenhang met het besluit van 28 juli 2017, onvoldoende heeft gemotiveerd dat een deel van de [...] gestelde schade voor haar ten tijde van de investeringsbeslissing op 4 april 1997 voorzienbaar was. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2382](https://ecli.nl/RVS:2020:2382)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Natuurbescherming

**JnB2020, 769**

**MK ABRS, 07-10-2020, 201903599/1/R2**

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.3, 3.5, 3.8

**NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. BELANGHEBBENDE. RECHTSPERSOON. 1% MORTALITEITSCRITERIUM. STILSTANDVOORZIENING.**

**MONITORINGSVERPLICHTING. Ontheffing van het verbod om dieren te doden en te verwonden op grond van de Wnb. Bouw windmolenpark in de buurt van Natura 2000-gebied. De minister mocht in dit geval het 1% mortaliteitscriterium gebruiken en heeft dit criterium juist toegepast. De door de minister gegeven motivering in het nieuw genomen besluit kan de conclusie dat een stilstandvoorziening opleggen in dit geval onevenredig is, dragen.**

[...] 1. [...] Bij besluit [...] heeft de minister aan Windpark Den Tol voor 99 diersoorten een ontheffing verleend van het verbod om die dieren te doden en te verwonden. Dit besluit is door de rechtbank op 9 april 2019 vernietigd. Bij besluit van 18 juni 2019 heeft de minister [...] een nieuw besluit genomen waarin de minister, kort gezegd, heeft beoogd de motivering van de ontheffing te verbeteren. Ook is een stilstandvoorziening in verband met vleermuizen verbonden aan 3 windturbines (T1, T5, T9).

[...] 7.1. Voor de vraag of een rechtspersoon belanghebbende is als bedoeld in artikel 1:2, eerste en derde lid, van de Awb, is bepalend of de rechtspersoon krachtens zijn statutaire doelstelling en blijkens zijn feitelijke werkzaamheden een rechtstreeks bij het bestreden besluit betrokken algemeen of collectief belang in het bijzonder behartigt. NABU richt zich volgens haar statutaire doelstelling op de bescherming van natuur en milieu. Zij zet zich in voor het behoud van biodiversiteit, onder andere door waar nodig natuurlijke habitats en het landschap te beschermen tegen menselijke ingrepen. Verder houdt NABU zich volgens de statuten bezig met onderzoek, voorlichting, gebiedsbeheer en beleidsbeïnvloeding.

7.2. Niet in geschil is dat het werkgebied van NABU territoriaal is begrensd tot het Natura 2000-gebied Unterer Niederrhein en dat zij feitelijke werkzaamheden verricht om deze doelen te bereiken. Er bestaat dan ook geen aanleiding om te oordelen dat de doelstelling van NABU te ruim is om daar een (rechtstreeks) belang aan te kunnen ontleen. Dat NABU zich in deze zaak beroept op bescherming tegen een ontwikkeling buiten dat gebied doet daar niet aan af.

Ook is voor deze beoordeling niet van belang of en in hoeverre NABU feitelijke werkzaamheden verricht in het oostelijke en meest nabij het windpark gelegen deel van De Hetter. Voor deze beoordeling is van belang dát feitelijke werkzaamheden worden verricht, de exacte locatie van de feitelijke werkzaamheden is niet van belang. Omdat het belang van NABU niet gerelateerd is aan een goede ruimtelijke ordening of goed woon- en leefklimaat is de afstand van het plangebied tot het werkgebied van NABU in relatie tot de ruimtelijke uitstraling van het windpark ook geen criterium om de belanghebbendheid aan af te meten. Windpark Den Tol wijst op de uitspraak van de Afdeling van 13 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:296](#), waarin dit criterium werd gehanteerd bij een rechtspersoon, maar die rechtspersoon behartigde de belangen van bewoners die verband hielden met een goed woon- en leefklimaat. Die uitspraak is dus niet toepasbaar in deze situatie.

7.3. Gebleken is dat soorten waarvoor de ontheffing is verleend, voorkomen in het Natura 2000-gebied Unterer Niederrhein en dat dit gebied voor deze soorten als Natura 2000-gebied is aangewezen. Deze soorten kunnen gevolgen ondervinden van de windturbines waarvoor de ontheffing is verleend. De meest nabije mast van een windturbine komt op ongeveer 285 meter afstand te staan van dit gebied, zodat

aannemelijk is dat exemplaren die voorkomen in het Natura 2000-gebied ook door de windturbine getroffen kunnen worden. Gelet op de statutaire doelstelling van NABU en deze afstand is NABU belanghebbende bij deze ontheffing. De rechtbank heeft NABU terecht in haar beroep ontvangen.

[...] Mag het 1%-mortaliteitscriterium worden gebruikt?

[...] 9.3. De conclusie is dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat het 1%-mortaliteitscriterium ook mocht worden toegepast bij de beoordeling van de gevolgen van de windturbines voor de staat van instandhouding van de populaties van de betrokken soorten die onder druk staan.

Is het 1%-mortaliteitscriterium correct gebruikt?

[...] 10.6. De conclusie op grond van het hiervoor overwogene is dat de toepassing van het 1%-criterium op juiste wijze heeft plaatsgevonden. Het criterium is gelet op de verhouding tussen de natuurlijke mortaliteit en het daadwerkelijk verwachte aantal sterfgevallen omzichtig gebruikt en de cumulatieve effecten van al wel vergunde, maar nog niet gerealiseerde projecten zijn daar op een juiste wijze bij betrokken. De rechtbank heeft daarom naar het oordeel van de Afdeling terecht overwogen dat de minister zich met toepassing van het 1%-mortaliteitscriterium op het standpunt heeft mogen stellen dat de staat van instandhouding van de betrokken diersoorten niet verslechtert. [...]

[...] 12.1. [...] In het besluit van 11 oktober 2018 heeft de minister slechts overwogen dat uit de Slufter II-uitspraak volgt dat de in dat geval gebruikte radarmodellen een beperkt nut hebben en erg duur zijn. Naar het oordeel van de Afdeling is daarmee niet een afweging gemaakt waarbij alle betrokken belangen zijn gewogen.

De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat het schrappen van de stilstandvoorziening in het besluit van 11 oktober 2018 onvoldoende is gemotiveerd.

[...] Het besluit van 18 juni 2019

[...] 15.1. In het bestreden besluit heeft de minister gemotiveerd waarom een stilstandvoorziening voor vogels niet nodig is. Omdat de staat van instandhouding niet in gevaar komt, is een voorziening voor dat doel niet noodzakelijk. Het opnemen van een voorziening is in dat geval wel mogelijk, maar gelet op de Slufter II-uitspraak is hiervoor een belangenafweging vereist. Deze belangenafweging heeft de minister in het besluit van 11 oktober 2018 gemaakt en in het besluit van 18 juni 2019 aangevuld. De minister acht de verhouding tussen de kosten van een stilstandvoorziening en de opbrengst in de zin van slachtofferreductie om de volgende redenen onevenredig. [...]

15.2. TegenWind en NABU hebben niet concreet gemaakt welke feiten en omstandigheden in de bovenvermelde afweging onvolledig of onjuist zijn. Weliswaar stellen ze dat er alternatieven beschikbaar zijn met andere kosten en hogere opbrengsten dan waarvan de minister is uitgegaan, maar niet is gebleken van concrete systemen met wezenlijke andere kosten en opbrengsten.

De Afdeling is van oordeel dat de door de minister gegeven motivering in het besluit de conclusie dat een stilstandvoorziening opleggen onevenredig is, kan dragen.

Ook kon de minister in redelijkheid erop wijzen dat het (wetenschappelijke) onderzoek de komende tijd doorgaat en dat, mocht daar aanleiding voor zijn in de toekomst, alsnog stilstand- en monitoringsverplichtingen kunnen worden opgelegd. De omstandigheid dat de looptijd van de ontheffing meer dan 20 jaar is, betekent op zichzelf niet dat zo'n



verplichting nu al moet worden opgelegd, zoals TegenWind en NABU wensen, maar de wet biedt juist de mogelijkheid om bij gewijzigde omstandigheden alsnog de ontheffing te wijzigen (artikel 5.4 van de Wnb).

[...] 16.1. Ter zitting is gebleken dat de minister, onder meer ook op basis van de opvatting van de houder van de ontheffing Windpark Den Tol, zich inmiddels op een ander standpunt over het monitoren stelt dan bij het nemen van het bestreden besluit. Een monitoringsverplichting kan bij nader inzien volgens de minister wel nuttig zijn. Omdat gewijzigde omstandigheden hiertoe geen aanleiding gaven, ziet de Afdeling aanleiding voor het oordeel dat het bestreden besluit op dit punt is genomen in strijd met de bij het voorbereiden van een besluit te betrachten zorgvuldigheid. Het beroep is gegrond. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2384](#)

#### **JnB2020, 770**

**MK Rechtbank Oost-Brabant, 25-09-2020 (publ. 05-10-2020), SHE 20/190**

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.3, 3.4, 3.15, 3.24, 3.25, 3.26

Besluit natuurbescherming 3.1, 3.9, 3.12

Regeling natuurbescherming 3.1, 3.3

**NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. Ontheffing verleend als bedoeld in artikel 3.3, eerste lid, van de Wnb voor het vangen en doden van zwarte kraaien met behulp van drie kraaienvangkooien ter voorkoming van schade aan gewassen. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit omdat het onvoldoende is gemotiveerd.**

[ECLI:NL:RBOBR:2020:4627](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## **Ambtenarenrecht**

#### **JnB2020, 771**

**CRvB, 08-10-2020, 20/1180 MAW**

minister van Defensie, thans de staatssecretaris van Defensie (staatssecretaris).

Tijdelijke regeling tegemoetkoming en ondersteuning slachtoffers blootstelling chroom VI houdende stoffen defensie, Stcrt. 2015, nr. 6329 (Coulanceregeling) 2.1, 2.4, 5.1

**MILITAIR AMBTENARENRECHT. CHROOM VI. HARDHEIDSCLAUSULE. I.c. geen sprake van onbillijkheid van overwegende aard. De rechtbank is ten onrechte tot het oordeel gekomen dat de staatssecretaris op grond van de hardheidsclausule een tegemoetkoming aan betrokkene had moeten toekennen.**

Afwijzing aanvraag Coulanceregeling.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling. [...]

4.3. De vraag ligt voor of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard als bedoeld in artikel 5.1 van de Coulanceregeling.

4.4. De Raad beantwoordt deze vraag, met de staatssecretaris, ontkennend. De door de rechtbank gehanteerde toepassing van de hardheidsclausule brengt mee dat de lijst van bijlage II wordt uitgebreid met aandoeningen zonder de in onder 4.2.2 weergegeven (medisch) wetenschappelijke onderbouwing die als uitgangspunt voor de Coulancregeling en bijlage II wordt gehanteerd, terwijl een hardheidsclausule als hier aan de orde ziet op onbillijkheden van overwegende aard. Dat een (medisch) wetenschappelijke onderbouwing met de publicatie van Deng niet aanwezig is, heeft de staatssecretaris gemotiveerd toegelicht met de reacties van het RIVM van 24 juni 2019 en 24 juli 2020. In deze reacties heeft het RIVM uiteengezet dat in de publicatie van Deng over de categorie kanker waartoe leiomyosarcoom behoort, namelijk 'soft tissue cancer' (weke delen kanker), drie studies zijn opgenomen over incidentie in relatie tot beroepsmatige blootstelling aan chroom VI en drie studies over mortaliteit als gevolg van (de bredere categorie) 'connective and soft tissue cancers', maar dat van deze studies het zogenoemde betrouwbaarheidsinterval niet voldoet aan het daarvoor gehanteerde gangbare en breed geaccepteerde criterium. Pas indien daaraan wordt voldaan is het onderzochte verband voldoende statistisch betrouwbaar en berust het waarschijnlijk niet op toeval. Bovendien gaat het in de publicatie van Deng om een klein aantal epidemiologische studies die niet herleidbaar zijn en waarvan de details en kwaliteit niet in de publicatie worden gespecificeerd. Hierdoor is het toepassen van de standaard wetenschappelijke benadering niet mogelijk. Hierbij is het van belang te benadrukken dat in de conclusie van de publicatie van Deng niet is opgenomen dat op basis van het onderzoek enige aanwijzingen zijn voor een relatie tussen blootstelling aan chroom VI en een verhoogde incidentie van en/of specifieke mortaliteit door weke delen kanker. Wat betreft de constatering van Jonker dat uit de publicatie van Deng een sterke dosis-respons relatie blijkt tussen de kans op overlijden door kanker en de duur en intensiteit van de blootstelling aan chroom VI, merkt het RIVM op dat voor deze analyse alle typen kanker zijn samengevoegd. Dit vormt echter geen onderbouwing van de veronderstelling dat kanker van een specifiek orgaan of weefsel, zoals weke delen kanker, al dan niet kan worden veroorzaakt door blootstelling aan chroom VI. Gelet hierop concludeert het RIVM dat de conclusie dat voldoende beperkte aanwijzingen zijn om aan te nemen dat er een verband bestaat tussen leiomyosarcoom en blootstelling aan chroom VI, wetenschappelijk gezien niet is gerechtvaardigd.

4.5. Betrokkene heeft in reactie op de conclusie van het RIVM nog gewezen op het standpunt van internist-immunoloog Prof. dr. J.W. Cohen Tervaert zoals hij dat in de media en in zijn brief van 21 oktober 2018 aan de Tweede Kamer naar voren heeft gebracht. Hierin benadrukt hij dat uit onderzoek blijkt dat blootstelling aan chroom-6 een risicofactor is voor het ontwikkelen van een auto-immuunziekte. Hoewel epidemiologisch onderzoek ontbreekt waardoor er onvoldoende wetenschappelijk bewijs is dat dergelijke aandoeningen zijn ontstaan door blootstelling aan chroom-6, is het zijn persoonlijke mening dat het zeer waarschijnlijk is dat chroom-6 mensen die aan een dergelijke ziekte lijden ziek heeft gemaakt. De bewijskracht dat chroom-6 ziekmakend is lijkt volgens Cohen Tervaert op de situatie zoals die in het verleden gold voor bijvoorbeeld roken. In het verleden werd immers langdurig volgehouden dat roken geen reuma zou veroorzaken. Pas na jarenlange studies werd het "bewijs" geaccepteerd. De

omstandigheid dat er (vooralsnog) onvoldoende wetenschappelijke onderbouwing aanwezig is, kan naar het oordeel van de Raad niet worden aangemerkt als een omstandigheid waarin de staatssecretaris aanleiding had behoren te vinden om de hardheidsclausule toe te passen. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat de staatssecretaris op grond van de hardheidsclausule een tegemoetkoming aan betrokkene had moeten toekennen.

4.6. Uit wat in 4.4 en 4.5 is overwogen volgt dat het hoger beroep slaagt. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:2292](#)

*Zie voorts de soortgelijke uitspraken van de Raad van 8 oktober 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:2293](#), [ECLI:NL:CRVB:2020:2294](#).*

*De Raad heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.*

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bijstand

**JnB2020, 772**

**Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 21-09-2020 (publ. 02-10-2020), BRE 19/6590 PW**

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Geertruidenberg, verweerder.  
PW 58

**PARTICIPATIEWET. TERUGVORDERING BIJSTAND IN VERBAND MET ERFENIS. LEGITIEME PORTIE. ONTERVING. Het college heeft zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat eiser in verband met het overlijden van zijn vader aanspraak heeft gekregen op middelen uit een nalatenschap waarover hij nog niet kon beschikken ten bedrage van € 29.519,00. Het college was dan ook bevoegd om de verstrekte bijstandsuitkering terug te vorderen.**

*5. Beoordeling door de rechtbank*

In geschil is de terugvordering van verstrekte bijstandsuitkering over de periode van 29 september 2018, de datum van overlijden van de erflater, tot en met 28 maart 2019, het moment waarop de legitieme portie opeisbaar werd.

Het college heeft de kosten van verleende bijstand teruggevorderd met toepassing van artikel 58, tweede lid, aanhef en onder f, ten eerste, van de Participatiewet.

Volgens vaste rechtspraak (bijvoorbeeld de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB), van 5 maart 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:862](#)) ligt aan dit artikel de gedachte ten grondslag dat kosten van bijstand, die niet zouden zijn verleend wanneer de betrokkene al op een eerder tijdstip over naderhand beschikbaar gekomen middelen had kunnen beschikken, kunnen worden teruggevorderd. Dat achteraf rekening wordt gehouden met die later ontvangen middelen en dat eerder verleende bijstand kan worden teruggevorderd, hangt samen met het complementaire karakter van de bijstand. Dit artikel biedt dan ook een zelfstandige terugvorderingsgrond, wanneer bepaalde middelen

of aanspraken daarop aanwezig zijn, maar daarover feitelijk nog niet of niet volledig kan worden beschikt. Zodra over die middelen kan worden beschikt, kan tot terugvordering over worden gegaan. Hieraan hoeft dus geen intrekingsbesluit vooraf te gaan. Volgens dezelfde vaste rechtspraak ontstaat de aanspraak op een erfdeel op het tijdstip van overlijden van de erflater.

Eiser betwist deze rechtspraak niet, maar vindt dat er in zijn geval van moet worden afgeweken omdat naar zijn mening de legitieme portie geen erfdeel is, maar een vordering op de boedel die hij, gelet op artikel 4:81 van het BW, pas zes maanden na het overlijden van zijn vader mocht opeisen, en er voor dat opeisen een wilshandeling van hem nodig was.

De rechtbank overweegt dat de situatie van eiser vergelijkbaar is met die waarin aan een persoon (de legataris) een legaat van een geldsom is toegekend. Op grond van artikel 4:117 van het BW heeft de legataris een vorderingsrecht jegens de gezamenlijke erfgenamen. Uit artikel 4:125 BW volgt dat de vordering zes maanden na het overlijden van de erflater opeisbaar wordt, tenzij de erflater anders heeft beschikt. De CRvB heeft in haar uitspraak van 23 april 2019 ([ECLI:NL:CRVB:2019:1403](https://www.eclii.nl/crvb/2019/1403)) geoordeeld dat bij een legaat van een geldsom de vaste rechtspraak van toepassing is dat de aanspraak ontstaat op het moment van overlijden van de erflater, ook al wordt de vordering, als de erflater niet anders heeft beschikt, pas zes maanden na het overlijden van de erflater opeisbaar. De rechtbank ziet, mede gelet op het complementaire karakter van de bijstand, geen aanleiding om hier anders over te oordelen als het gaat om de aanspraak van een onderfd kind op de legitieme portie. Dat de legitieme portie alleen wordt uitgekeerd als het onderfd kind hier een aanspraak op doet gelden, maakt dat niet anders. Ook de legitieme portie is een erfdeel. Daarnaast is het een vordering op de boedel. Het één sluit het ander niet uit.

Het college heeft zich daarom naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat eiser op 29 september 2018 in verband met het overlijden van zijn vader aanspraak heeft gekregen op middelen uit een nalatenschap waarover hij nog niet kon beschikken ten bedrage van € 29.519,00. Het college was dan ook bevoegd om de verstrekte bijstandsuitkering over de periode van 29 september 2018 tot en met 28 maart 2019 terug te vorderen.

Eiser heeft geen beroepsgrond aangevoerd tegen de berekening van het teruggevorderde bedrag. Hij heeft evenmin gesteld dat het college niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid om terug te vorderen gebruik mocht maken.

Gelet op wat hierboven is overwogen, zal het beroep zal ongegrond worden verklaard. [ECLI:NL:RBZWB:2020:4469](https://www.eclii.nl/rbzwb/2020/4469)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Bestuursrecht overig

APV

JnB2020, 773

**Rechtbank Noord-Holland, 29-09-2020 (publ. 02-10-2020), HAA 19/ 3773**

burgemeester van de gemeente Alkmaar, verweerder.

Algemene Plaatselijke Verordening Alkmaar (APV) 2:14, 2:15, 4:1, 4:3

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.21 lid 1 onder b

**APV. Ontheffing van voorschriften exploitatie- en terrasvergunning voor activiteiten (concert en dance) op dakterrassen. In artikel 4:3, zesde en achtste lid, van de APV is bepaald dat de afwijkende geluidsnormen alleen gelden voor het bebouwde gedeelte van de inrichting, en dat bij het ten gehore brengen van muziek ramen en deuren gesloten blijven, behoudens voor het onmiddellijk doorlaten van personen of goederen. De rechtbank is van oordeel dat gezien deze bepalingen een redelijke uitleg van artikel 4:3 van de APV inhoudt dat de regeling in dit artikel alléén van toepassing is op festiviteiten binnen het gebouw van de inrichting. Verweerder heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de regeling voor incidentele festiviteiten in artikel 4:3 van de APV op de activiteiten op het dakterras van derde-partij van toepassing is.**

[ECLI:NL:RBNHO:2020:7661](https://ecli.nl/RBNHO:2020:7661)

[Naar inhoudsopgave](#)

**Rijkswet op het Nederlanderschap**

**JnB2020, 774**

**MK ABRS, 07-10-2020, 201909281/1/V6**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

RWN 6 lid 1 f, 8 lid 1 b, 14 lid 1

Handleiding RWN

**NEDERLANDERSCHAP. Intrekking. Het voornemen tot intrekking van de verblijfsvergunning is een relevant gegeven, waarvan appellante melding had moeten maken bij het afleggen van de optieverklaring.**

3.1. Uit de Handleiding RWN volgt dat het begrip 'toelating voor onbepaalde tijd' in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, dezelfde betekenis heeft als 'geen bedenkingen tegen verblijf voor onbepaalde tijd' in artikel 8, eerste lid, aanhef en onder b, van de RWN. Een vreemdeling tegen wiens verblijf voor onbepaalde tijd in Nederland geen bedenkingen bestaan, voldoet ook aan het vereiste 'toelating voor onbepaalde tijd'. Onder verwijzing naar de uitspraak van 24 juni 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:1460](https://ecli.nl/RVS:2020:1460)) overweegt de Afdeling dat de enkele omstandigheid dat de staatssecretaris ten tijde van de besluitvorming in de naturalisatieprocedure aan een vreemdeling het voornemen om zijn verblijfsvergunning in te trekken bekend heeft gemaakt, al tot het oordeel leidt dat bedenkingen in de zin van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder b, van de RWN bestaan. Deze uitspraak is naar analogie van toepassing op artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, van de RWN. Het voornemen tot intrekking van de verblijfsvergunning zou voor de burgemeester voldoende reden zijn geweest om niet over te gaan tot bevestiging van de optieverklaring. Hiervoor is, anders dan [appellante] betoogt, niet noodzakelijk dat er ten tijde van de besluitvorming over haar Nederlanderschap al een intrekking van de

verblijfsvergunning lag. [appellante] voldeed dus ten tijde van de optieprocedure niet aan het vereiste van 'toelating voor onbepaalde tijd' zoals bedoeld in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder f, van de RWN. [appellante] wist of had redelijkerwijs moeten vermoeden dat bedoeld voornemen van belang kon zijn voor de beoordeling van haar optieverklaring, aangezien dit twijfel oproept over haar toelating voor onbepaalde tijd. De rechtbank heeft derhalve terecht overwogen dat het voornemen een relevant gegeven is, waarvan zij melding had moeten maken bij het afleggen van de optieverklaring.

[ECLI:NL:RVS:2020:2392](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Wet openbaarheid van bestuur

**JnB2020, 775**

**MK ABRS, 07-10-2020, 201907783/1/A3**

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, appellant.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder g

**WOB. In dit geval leidt openbaarmaking van een luchtfoto die algemene gegevens laat zien, niet tot onevenredige benadeling. Het beantwoorden van de vraag of een persoon op basis van indirecte gegevens kan worden geïdentificeerd is casuïstisch. Hierbij kan een rol spelen of het unieke details betreft binnen het geheel van omstandigheden waarin de identificeerbare persoon verkeert of heeft verkeerd, dan wel of het voldoende gegevens betreft die onmiskenbaar naar die persoon verwijzen. Voorts kan, ook als documenten worden geanonimiseerd, de kring van betrokkenen een rol spelen.**

[...] 1. [...] RTL Nieuws [heeft] verzocht om informatie over het toezicht van de NVWA op bedrijven op het gebied van dierenwelzijn vanaf 1 januari 2015. [...]

2. [...] Een van de bedrijven die onder het Wob-verzoek vallen, is het agrarische bedrijf van [wederpartij]. [wederpartij] wil niet dat derden zijn identiteit of het adres van het bedrijf kunnen achterhalen. Hij heeft in bezwaar aangevoerd dat de minister geen informatie over zijn bedrijf openbaar moet maken. [...].

[...] 4.2. Na bestudering van de stukken overweegt de Afdeling als volgt. Vast staat dat de minister op de luchtfoto die als bijlage bij het rapport van bevindingen is gevoegd, alle direct identificerende gegevens betreffende [wederpartij], zoals zijn naam en topografische gegevens, heeft weggelakt. De in hoger beroep in geding zijnde foto, waarop de bedrijfsgebouwen, bebouwing in de omgeving, een weg en agrarische gronden te zien zijn, laat algemene gegevens zien waarvan het de vraag is of [wederpartij] of zijn bedrijf alsnog indirect kan worden geïdentificeerd. Het beantwoorden van de vraag of een persoon op basis van indirecte gegevens kan worden geïdentificeerd is casuïstisch. Hierbij kan een rol spelen of het unieke details betreft binnen het geheel van omstandigheden waarin de identificeerbare persoon verkeert of heeft verkeerd, dan wel of het voldoende gegevens betreft die onmiskenbaar naar die persoon verwijzen. Voorts kan, ook als documenten worden geanonimiseerd, de kring van betrokkenen een rol spelen.

4.3. De minister heeft naar het oordeel van de Afdeling aannemelijk gemaakt dat de luchtfoto in de bijlage van het rapport van bevindingen niet zulke unieke details laat zien of zodanige herkenbaarheid met zich brengt dat deze foto voor een ieder zonder onevenredige inspanning leidt tot identificatie van [wederpartij] of zijn bedrijf. Daarbij is van belang dat de minister op de luchtfoto de (straat)namen zwart heeft gelakt. Voorts heeft de minister ter zitting genoegzaam toegelicht dat op dit moment ook technisch, bijvoorbeeld via internet, de mogelijkheden ontbreken om een luchtfoto als deze te kunnen herleiden.

Wat betreft het betoog van [wederpartij] dat vrijwel iedereen die door het gebied rijdt zijn bedrijf zal herkennen, en vooral de mensen die in het gebied wonen en het bedrijf kennen, overweegt de Afdeling dat de luchtfoto ook voor hen, ondanks het feit dat daarop een deel van de omgeving, andere bebouwing en twee wegen zichtbaar zijn, daartoe niet specifiek genoeg is. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat [wederpartij] of zijn bedrijf zullen worden geïdentificeerd. Dat brengt eveneens met zich dat van een benadeling als bedoeld in artikel 10, tweede lid, onder g, van de Wob reeds om die reden geen sprake is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2360](#)

*Zie in gelijke zin de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2020:2361](#).*

[Naar inhoudsopgave](#)

## Vreemdelingenrecht

### MVV

**JnB2020, 776**

**MK ABRS, 02-10-2020, 202002017/1/V2**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

**MVV. Weigering een mvv te verlenen aan bejaarde vreemdeling is in dit geval in strijd met het recht op eerbieding van het privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, vanwege sterke banden met Nederland.**

1. De Surinaamse vreemdeling is 82 jaar oud en weduwe. Ze heeft een aanvraag ingediend om haar een mvv te verlenen met als verblijfsdoel 'wedertoelating buiten Nederland geboren oud Nederlander'. [...]

1.2. [...] De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris zich in dit geval ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen het belang bij de uitoefening van het privéleven van de vreemdeling in Nederland en het Nederlands algemeen belang dat is gediend bij het uitvoeren van een restrictief toelatingsbeleid. Hierbij is van belang dat de (hoogbejaarde) vreemdeling langer in het bezit is geweest van de Nederlandse dan van de Surinaamse nationaliteit. Ze is 42 jaar Nederlandse geweest. Verder heeft ze een opleiding gevolgd die op Nederland was gericht, is de vreemdeling 22 jaar als Nederlands



ambtenaar werkzaam geweest, is ze in Nederland belastingplichtig en ontvangt ze een Nederlands ABP-pensioen. Ook zijn drie van haar vier kinderen Nederlander en wonen zij net als haar kleinkinderen en achterkleinkinderen in Nederland. Verder heeft de vreemdeling, ook nadat ze voor de Surinaamse nationaliteit opteerde in 1982, langdurige perioden in Nederland verbleven bij haar toen nog levende moeder en haar kinderen. Tussen 1982 en 2012 heeft ze 9 jaar rechtmatig in Nederland verbleven op basis van tijdelijke verblijfsvergunningen. Dit alles onderstreept de sterke banden die de vreemdeling nog steeds met Nederland heeft. Gelet op deze omstandigheden heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris in dit geval niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat hij doorslaggevend gewicht heeft toegekend aan het feit dat de vreemdeling volgens hem ook sterke banden met Suriname heeft. Het standpunt van de staatssecretaris dat de vreemdeling het grootste gedeelte van haar leven in Suriname heeft doorgebracht en dat niet valt in te zien dat zij geen vriendschappen kan opbouwen met andere mensen dan haar overleden vriendinnen of nichtje met wie de vreemdeling tot voor kort haar voornaamste sociale banden in Suriname had, maakt namelijk nog niet dat deze banden de banden die de vreemdeling met haar drie in Nederland verblijvende kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen heeft, overstijgen. Bovendien betoogt de vreemdeling terecht dat het, gelet op haar leeftijd, steeds moeilijker wordt zelfstandig op en neer te (blijven) reizen om haar kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen te (blijven) bezoeken.

[ECLI:NL:RVS:2020:2335](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Asiel

**JnB2020, 777**

**MK ABRS, 01-10-2020, 202002262/1/V1**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

**ASIEL. Nareis. Gestelde identiteit niet aannemelijk gemaakt met een kopie van een Soedanese vluchtelingendocument, omdat deze onvoldoende substantieel bewijs is. Omdat er geen duidelijkheid bestaat over de identiteit van de vreemdeling, kunnen de belangen van het kind bovendien niet worden vastgesteld.**

1. De vreemdeling heeft naar eigen zeggen de Eritrese nationaliteit. Zij verblijft in een vluchtelingenkamp in Soedan. De vreemdeling beoogt in het kader van nareis verblijf bij referent, haar gestelde echtgenoot, die sinds 10 maart 2015 in het bezit is van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. De vreemdeling en referent stellen dat zij de biologische ouders zijn van een kind dat is geboren op [2018]. De vreemdeling heeft ter onderbouwing van de aanvraag een kopie van een Soedanees vluchtelingendocument en een originele religieuze huwelijksakte overgelegd.

3.1. [...] Dat verdragsluitende staten verplicht zijn identiteitspapieren te verstrekken aan elke vluchteling op hun grondgebied, die niet in het bezit is van een geldig



reisdocument, betekent niet automatisch dat de aldus verstrekte papieren ook buiten het grondgebied van de uitgevende staat als bewijs van de identiteit van degene aan wie het document is verstrekt moeten worden geaccepteerd, met name niet als de in die papieren opgenomen gegevens zijn gebaseerd op eigen verklaringen. De staatssecretaris heeft zich daarom niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat de vreemdeling haar gestelde identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt met de kopie van het Soedanese vluchtelingendocument, omdat deze onvoldoende substantieel bewijs is. Het vluchtelingendocument vormt ook samen met de overgelegde originele religieuze huwelijksakte onvoldoende substantieel bewijs, omdat de huwelijksakte niet voldoende identificerende kenmerken, zoals een pasfoto, bevat [...]. [...]

Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris bij het beoordelen van de zaak niet alle relevante elementen en de overgelegde stukken heeft betrokken door onvoldoende waarde toe te kennen aan de kopie van het Soedanese vluchtelingendocument.

4.2. [...] De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat hij niet toekomt aan de beoordeling van de gestelde familierelatie tussen de vreemdeling en het kind, omdat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen officiële identiteitsdocumenten over kan leggen en ook geen substantieel bewijs van haar identiteit in de vorm van onofficiële documenten heeft overgelegd. [...] Omdat er geen duidelijkheid bestaat over de identiteit van de vreemdeling, kunnen de belangen van het kind bovendien niet worden vastgesteld. Op het moment van binnenkomst van referent in Nederland, te weten op enig moment vóór het verkrijgen van zijn verblijfsvergunning op 10 maart 2015, behoorde het op [2018] geboren kind voorts nog niet tot zijn gezin. Het toepassingsbereik van Hoofdstuk V van de Gezinsherenigingsrichtlijn is door artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 beperkt tot gezinsbanden die al vóór binnenkomst bestonden (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 20 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:455](#), onder 5.3 en 5.8). De staatssecretaris klaagt dan ook terecht dat het kind niet valt onder het toepassingsbereik van Hoofdstuk V van de Gezinsherenigingsrichtlijn. [...]

Gelet hierop en gelet op wat onder 3.1 is overwogen, heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris niet ten onrechte geen DNA-onderzoek heeft aangeboden. [ECLI:NL:RVS:2020:2332](#)

**JnB2020, 778**

**MK ABRs, 06-10-2020, 202000037/1/V1**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2 lid 4

**ASIEL. Nareis. Objectief verschoonbare termijnoverschrijding. Dat de aanvragen te laat zijn ingediend, is het gevolg van het met de Gezinsherenigingsrichtlijn strijdige beleid dat de staatssecretaris destijds voerde.**

2.2. In nareiszaken is de betrokkene de desbetreffende gezinshereniger of zijn gezinslid. Een termijnoverschrijding kan bijvoorbeeld verschoonbaar zijn als deze het gevolg is van een fout van het desbetreffende bestuursorgaan of als de betrokkene aannemelijk heeft gemaakt dat hij het besluit, waartegen hij binnen een bepaalde

termijn had moeten opkomen, niet heeft ontvangen. Fouten van een gemachtigde of andere hulppersoon, waaronder ook begrepen VWN, zijn in de regel geen reden om een verschoonbare termijnoverschrijding aan te nemen.

2.3. In dit geval was echter geen sprake van een fout van VWN. De staatssecretaris heeft niet bestreden dat de referent zich binnen de driemaandentermijn als genoemd in artikel 29, tweede en vierde lid, van de Vw 2000 tot VWN heeft gewend met de intentie de aanvragen in te dienen en dat het advies van VWN om dit niet te doen was gebaseerd op het destijds door de staatssecretaris gevoerde beleid. Evenmin is in geschil dat, gelet op dit beleid, het indienen van de aanvragen kansloos zou zijn geweest, omdat referent toen hij eenmaal in het bezit was van de verblijfsvergunning asiel niet langer minderjarig was. Uit het arrest [HvJEU, 12 april 2018, [ECLI:EU:C:2018:248](#)] volgt dat dit beleid in strijd was met de Gezinsherenigingsrichtlijn. De staatssecretaris moet volgens het Hof van Justitie immers een vreemdeling, die ten tijde van zijn inreis en indiening van zijn asielaanvraag minderjarig was en tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag meerderjarig is geworden, aanmerken als minderjarig in de zin van artikel 2, aanhef en onder f, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zodat die vreemdeling, als referent, de mogelijkheid heeft om binnen een redelijke termijn na verlening van een verblijfsvergunning asiel voor zijn gezinsleden een aanvraag in het kader van nareis in te dienen. Na het arrest werd duidelijk dat het toentertijd door de staatssecretaris gehanteerde beleid onjuist was en dat de vreemdelingen wel in aanmerking konden komen voor verlening van een mvv in het kader van nareis. Dat de aanvragen te laat zijn ingediend, is hier dan ook het gevolg van het met de Gezinsherenigingsrichtlijn strijdige beleid dat de staatssecretaris destijds voerde. De termijnoverschrijding is daarmee objectief verschoonbaar en kan daarom in redelijkheid niet aan referent worden toegerekend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2345](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

## Richtlijnen en verordeningen

### JnB2020, 779

#### Tussenuitspraak Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 07-10-2020, NL20.16233

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Verordening (EU) nr. 604/2013

**DUBLINVERORDENING. Roemenië. De rechtbank kan de vraag of verweerder in de procedure van eiser onverkort kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Roemenië en of van hem kan en mag worden verwacht dat hij in Roemenië klaagt pas beoordelen nadat de feiten zijn vastgesteld.**

7. De rechtbank acht, gelet op de verschillende grondslagen tussen het claimverzoek en het claimakkoord, de vaststelling dat niet blijkt uit het dossier dat eiser in Roemenië is

gehoord over zijn asielmotieven en de door hem overgelegde informatie over de gevolgen als hij zou zijn gehouden een opvolgende aanvraag in te dienen in Roemenië, het noodzakelijk nader te worden geïnformeerd over de stand waarin de asielprocedure zich na een mogelijke overdracht zal bevinden. [...]

9. De rechtbank kan de vraag of verweerder in de procedure van eiser onverkort kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Roemenië en of van hem kan en mag worden verwacht dat hij in Roemenië klaagt pas beoordelen nadat de feiten zijn vastgesteld. Aan verweerder kan worden toegegeven dat eiser zijn gestelde detentie niet met documenten kan onderbouwen. De rechtbank overweegt dat verweerder hiermee echter een te zware bewijslast bij eiser legt. Indien mocht blijken dat de Roemeense autoriteiten asielzoekers na grensoverschrijding zonder wettelijke grondslag detineren totdat de vingerafdrukken worden afgestaan, zich daarbij schuldig maken aan ernstige mishandelingen en de vreemdeling aansluitend onder uitreiking van een schriftelijk bevel sommeren het land binnen 48 uur te verlaten is het namelijk weinig realistisch om te verwachten dat de Roemeense autoriteiten deze mogelijke onrechtmatige detentie op schrift zullen stellen en zullen uitreiken aan de vreemdeling om hem daarmee in staat te stellen zijn verweer tegen een overdrachtsbesluit in een andere lidstaat te onderbouwen. [...] Het interstatelijk vertrouwensbeginsel ontslaat verweerder niet van zijn gehoudenheid om een kritische grondhouding aan te nemen ten aanzien van de andere lidstaten als hem uit openbare informatie genoegzaam bekend is en/of kan zijn dat wellicht sprake is van het niet voldoen aan verplichtingen die voortvloeien uit de Opvangrichtlijn, de Kwalificatierichtlijn, de Procedurerichtlijn, het Handvest en het EVRM. Verweerder zal dit moeten betrekken bij zijn standpunt of van eiser daadwerkelijk kan worden verwacht dat hij in Roemenië klaagt, ondanks dat het vaste jurisprudentie is dat dit in zijn algemeenheid wel kan worden verwacht van vreemdelingen. De rechtbank zal verweerder daarom opdragen zich nader te vergewissen van de door eiser gestelde feiten en omstandigheden voor zover hij heeft verklaard dat hij is gedetineerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:10035](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2020/10035)

**JnB2020, 780**

**HvJEU (Zesde kamer), 08-10-2020, C-568/19**

MO tegen Spanje.

Richtlijn 2008/115/EG

**TERUGKEERRICHTLIJN. Richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat wanneer op grond van een nationale regeling in geval van illegaal verblijf van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van een lidstaat ofwel een geldboete wordt opgelegd ofwel de verwijdering wordt gelast, waarbij deze verwijdering enkel kan worden gelast wanneer er sprake is van verzwarende omstandigheden ten aanzien van die onderdaan van een derde land naast diens illegale verblijf, de bevoegde nationale autoriteit zich niet rechtstreeks op de bepalingen van die richtlijn kan baseren om een terugkeerbesluit uit te vaardigen en ten uitvoer te leggen, zelfs indien er geen sprake is van dergelijke verzwarende omstandigheden.**



[ECLI:EU:C:2020:807](#)

[Naar inhoudsopgave](#)